

Riisumista ja varustamista

Aseistariisunta on tunnetusti vaikeaa ja epäkiitollista puuhaa. Siinä eivät tahdo onnistua suurvallat sen paremmin kuin suomalaiset komiteatkaan. Epäonnistumisten syynä ei läheskään aina ole paha tahto, vaan kylmät käytännön tosiasiat. Esimerkiksi poliisien virkapukutyöryhmä on epäitsekkäistä yrityksistään huolimatta joutunut toteamaan, että poliisien täytyy antaa pitää aseita näkösällä kotelossa. Syynä on se, että kaikki poliisin aseet eivät yksinkertaisesti mahdu nykyajan tiukkojen vaatteiden taskuihin. Jos niitä sinne yrittää ängetä, ne pullottavat niin kiihkeästi, että poliisin luullaan olevan virka-aikana matkalla iltapäivätansseihin, mikä ei tietysti pidä paikkaansa.

Vaikka poliisien pukutyöryhmä on epäonnistunut aseriisunnassa, asia on korjattu muussa riisunnassa. Ministeri Eino Uusitalolle ehdotetaan, että poliisien saapashousut, saappaat ja vaaleanharmaa kesäperperi poistetaan. Tämä on liennytyksen mukainen ratkaisu, koska nuo asusteet viittaavat sotilaallisuuteen.

Suomen ulkoministeriö onkin tunnetusti terävään tapaansa antanut tämän johdosta lausunnon, jossa ei asiaan sinänsä oteta kantaa, mutta toivotetaan kaikille ihmisille hyvää uutta vuotta ja parempaa jatkoa. "Kyllä se varmaan poliiseillakin siitä suttaantuu, eikö vain?" todetaan ulkoministeriön lausunnossa suorasukaisesti.

Mutta ulkoministeriö ei ole jättänyt virka-asuongelmaa pelkäämään sanojen varaan, vaan on ryhtynyt myös tekoihin. Ministeriön koko henkilökunta on saanut uudet tyylikkään pukeutumisen ohjeet, jotka on suoraan sovellettu poliisien pukutyöryhmän mietinnöstä siviilikäyttöön.

Uudistuksen merkittäviä helpotuksia on se, että ainakin ministeri saa tästä lähin pitää jatkuvasti esillä paperia, kynää ja pyyhekumia, jotta hän voi vastailta kaduilla vastaantulevien ihmisten tiedusteluihin, jotka koskevat ulkoministeriön hallinnon alaa tai muuta. Tiedusteluihin on toki vastattu ennenkin, mutta kun ministeri on joutunut pitämään kirjoitusvälineitä povi-taskussa, niiden kaivaminen sieltä on aiheuttanut tarpeettomia viivästyksiä vastauksissa, kuten on voitu hyvin havaita. Pahimassa tapauksessa ministeri on

voinut joutua vastaamaan suullisesti, mihin tietysti aina sisältyy väärinymmärryksen, jos kohta myös oikeinymmärryksen vaara.

Tämän lisäksi ulkoministeriön muun henkilökunnan varustusta lisätään siten, että yleisimpiin kysymyksiin on painettu valmiita vastauksia kiiltopaperilappusille, joita voidaan jaella kansalaisille kadunkulmissa ja kauppojen kassoilla. Tiedotteiden ymmärtämisen helpottamiseksi ne on pelkistetty varsin lyhyiksi, sellaisiksi kuin "Jopas nyt jotakin, vaan eiköhän se siitä, jahka aika rientää" sekä "Hallitus, ot-tiatuota, seuraa tilannetta, sano".

Systeemin varmistamiseksi ja täydellisen puolueettomuuden turvaamiseksi on painettu myös edellisten lausuntojen peruutuslausuntoja, joissa todetaan käänteisesti esimerkiksi, että "Jahka aika rientää, eiköhän se siitä, mutta jopas nyt jotakin kuitenkin" sekä "Tarttis tehrä jotain, meinaten jonkun". Tietysti täytyy olla varovainen, ettei peruutuslausuntoja mene vahingossa jakeluun ennenkuin varsinainen lausunto on jaettu. Asiallisesti se tuskin haittaisi, mutta tuntuisihan se nololta.

Kun nämä ulkoministeriön puusto- ja asustemuutokset saadaan voimaan, ulkopoliittikkamme uskottavuus ilmeisesti paranee entisestään, mikäli mahdollista. Kun joka ihmisellä on aktiivisen puolueettomuuspolitiikkaa ilmentävä tiedotelappu kädessään, sitä voidaan hyvällä syyllä sanoa koko kansan asiaksi.